

Arrest

**nr. 346 891 van 19 mei 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 mei 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2017 België binnen.

1.2. Op 3 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*).

1.3. Op 9 maart 2026 verzoekt verzoeker voor de elfde keer om internationale bescherming. Op 11 mei 2026 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 12 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 13 mei 2026 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

(…)

Werd op 10.10.2023, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 09.03.2026 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort.

Op 04.05.2026 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 11.05.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 10.10.2023 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene op 19.06.2023 werd uitgenodigd voor een ICAM-gesprek. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging en werd opnieuw uitgenodigd op 03.07.2023. Betrokkene gaf tijdens dit gesprek duidelijk aan niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar land van herkomst. Betrokkene werd alsnog op 11.08.2023 uitgenodigd voor een opvolgesprek. Betrokkene was opnieuw niet aanwezig op dit gesprek. Vervolgens werd de ICAM-coaching stopgezet op 11.08.2023 wegens gebrek aan medewerking. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijf heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: Betrokkene kreeg namelijk op volgende data een bevel om het grondgebied te verlaten: 19.02.2018, 18.05.2020, 03.10.2023, 14.01.2025. Voorts kreeg betrokkene op volgende data een reactivering van het bevel om het grondgebied te verlaten: 13.09.2022, 01.03.2023, 12.04.2024, 12.09.2024, 06.12.2024. Betrokkene gaf aan deze maatregelen geen gevolg. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 5°, van de wet blijkt uit het dossier dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in België dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een

terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 12.04.2024 kreeg betrokkene een reactivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 25.04.2026. Op 12.09.2024 kreeg betrokkene opnieuw een reactivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens diende betrokkene op 23.09.2024 een tiende verzoek om internationale bescherming in.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 20.10.2017, 14.02.2020, 08.06.2020, 03.05.2021, 21.11.2022, 05.04.2023, 06.07.2023, 04.12.2023, 25.04.2024 en 23.09.2024 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 11.05.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 13 mei 2026 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat betreft het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij

de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij voert een theoretisch betoog over de beginselen van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en past dit toe op zijn situatie. De kern van zijn betoog is dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) het medisch rapport van 14 februari 2026 ten onrechte niet heeft beschouwd als een nieuw element en hem opnieuw had moeten horen, dat verwerende partij de uitkomst van het beroep tegen de beslissing van het CGVS had moeten afwachten alvorens de thans bestreden beslissing te nemen, rekening had moeten houden met het medisch rapport van 14 februari 2026 en de toegankelijkheid van de voor hem noodzakelijke zorgen in Sri Lanka diende na te gaan, en dat hij bij een terugkeer naar Sri Lanka een ernstig risico loopt op hervat en stigmatisering.

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek omdat het risico op onderduiken actueel en reëel is. Daarnaast wordt er op gewezen dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker tijdens zijn vasthouding had ingediend door het CGVS op 11 mei 2026 negatief werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) waartegen enkel een niet-schorsend beroep mogelijk is. Ten slotte wordt er ook gemotiveerd dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, waarbij wordt verwezen naar het verzoek om internationale bescherming en ook wordt gesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar hij meent dat de motivering over het medische aspect stereotiep is, wijst de Raad er nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfiend dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op

blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt.

Zijn betoog dat het CGVS de inhoud van het door hem voorgelegde medisch rapport van 14 februari 2026 van zijn klinisch psycholoog (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) miskent en dit rapport ten onrechte niet heeft beschouwd als een nieuw element en dat het CGVS hem opnieuw had moeten horen, is gericht tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 mei 2026 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en niet tegen de thans bestreden beslissing. Deze kritiek kan dan ook niet leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert nog aan dat het medisch rapport van 14 februari 2026 een post-traumatisch stress syndroom, een ernstige staat van depressie en passieve gedachten aan de dood objectiveert en besluit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan een massale reactivering van zijn trauma, met een hoog risico op ernstige psychische decompensatie. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij zich bevindt in een situatie waarbij er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar of waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in Sri Lanka. Dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt, blijkt eens te meer uit de aanbeveling op het einde van dit rapport om regelmatig psychotherapeutische vervolggconsulten te blijven volgen omdat dit essentieel is om zelfreflectie te bevorderen, *coping*-strategieën te versterken en positieve ontwikkeling te stimuleren en uit het medisch certificaat dat de centrumarts op 4 mei 2026 afleverde – en dat zich in het administratief dossier bevindt –, waaruit blijkt dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan een risico om te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts toont verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet concreet aan dat de voor hem aanbevolen psychotherapeutische vervolggconsulten voor hem in Sri Lanka niet toegankelijk zouden zijn. Hoewel er in deze informatie sprake is van chronische en aanhoudende onderfinanciering, een tekort aan klinisch psychologen en voor de meerderheid van de bevolking onbetaalbare therapieën in de privésector, kan er niet uit blijken dat er in Sri Lanka geen klinisch psychologen aanwezig zijn en dat de vereiste opvolging voor verzoeker, die tijdens zijn lange verblijf in België nooit een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in zijn land niet beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoeker voert tot slot een betoog over gedwongen hospitalisatie in Sri Lanka en de onmenselijke en vernederende behandelingen die de patiënten daarbij zouden ondergaan, doch hij toont niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om gedwongen te worden gehospitaliseerd en daarbij aan dergelijke behandelingen zou worden onderworpen. Evenmin brengt hij enig concreet element aan waaruit kan blijken dat hij bij een terugkeer zou worden gestigmatiseerd.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij *“geen elementen aan(brengt) die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst”* en dat in voorliggende zaak niet blijkt dat er *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* aan de orde zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoeker geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel nu zijn beroep tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 mei 2026 houdende een

niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) niet-schorsend is en verwerende partij de uitkomst van dit beroep niet heeft afgewacht, doch hij toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoeker betwist niet dat het bepaalde in artikel 39/70, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van toepassing is op het door hem ingestelde beroep tegen de beslissing van 11 mei 2026 inzake zijn elfde verzoek om internationale bescherming en dat dit beroep dus geen schorsende werking heeft. Bijgevolg kan ten aanzien van verzoeker tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en kan verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat verwerende partij de uitkomst van dit beroep diende af te wachten alvorens zij de thans bestreden beslissing kon nemen. De kritiek van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan *prima facie* niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN

